

En fortælling om en ny verden af

— VIVIAN STUART —

NYBYGGERNE

AUSTRALIERNE

En fortælling om en ny verden af

— VIVIAN STUART —

NYBYGGERNE

AUSTRALIERNE

Nybyggerne

Vivian Stuart
Australierne 3

Originalens titel: The Settlers 1

© Vivian Stuart, 1980

©Jentas ehf, 2022

Oversætter: Natascha Peticzka

Alle kontrakter og aftaler vedrørende værket, oversættelsen, redaktionen, omslaget, illustrationen og ombrydningen er ejet af Jentas ehf.

ISBN: 978-9979-64-296-1

www.jentas.dk

www.must-read.dk

Alle rettigheder forbeholdes.

Mekanisk, elektronisk eller fotografisk gengivelse af denne bog eller dele heraf er uden forlagets skriftlige samtykke forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Prolog

Kaptajn Edward Edwards, kommandør ombord Hans Majestæts fireogtyve kanoners fregat, *Pandora*, sluttede notatet i sin journal, og mens han ventede på at blækket tørrede, læste han det igen. Hans fremspringende røde øjenbryn rynkedes i en irritabel grimasse. Under datoen lørdag den otteogtyvende august, 1791, havde han skrevet:

Vi har passeret utallige øer og koralrev. New Hollands kyst er sandet og øde. Vi sigtede ved middagstid på positionen 11°18´ syd, 144° 20´ øst, som jeg formoder er Cape York. Vi sendte en båd ud for at finde åbningen i koralrevet, som på mr. Cooks kort er markeret til at føre gennem Endeavourstrædet og ud i Carpentariabugten.

Da denne blev fundet, og der var blevet foretaget lodskud, ændrede jeg kurs for at kaste anker ud for indsejlingen til strædet, mens det var mørkt, og vi passerede gennem den ved daggry for at sejle rundt om den nordlige del af New Holland.

Koralrevet – som mr. Cook har kaldt Labyrinten eller Det Store Kystrev – løber langs den største del af østkysten, og eftersom det har en enorm udstrækning, og stort set ikke er kortlagt, forelægger der en stor risiko under navigeringen. Mr. Bligh opgav Cape Yorks korrigerede position som 141°15´ øst, men jeg vurderer, at hans beregning, foretaget i en åben båd, er 3°05´ forkert.

Kaptajn Edwards panderynke blev dybere. William Blighs storslåede rejse i en syv meter lang slup fra Tofua i Venskabsøerne til Timor i Hollandsk Ostindien med

overlevende fra mytteriet på *Bounty* havde gjort ham til en folkehelt i England. Enhver kritik af Bligh ville derfor kunne misforstås, når Edwards journal blev fremlagt for de høje herrer i admiralitetet. Han sukede, rakte ud efter fjerpenen og stregede de sidste tre linjer ud, mens han endnu en gang spekulerede på, hvilken mangel på vagtsomhed eller disciplin fra Blighs side havde tilladt hans næstkommanderende, løjtnant Fletcher Christian, at lede mere end halvdelen af skibets mandskab i et mytteri mod ham og fratage ham kommandoen.

Han kunne høre på lydene fra dækket, at alt var, som det skulle være, så *Pandoras* kaptajn begyndte at bladre hurtigt gennem siderne på hans pertentlig detaljerede journal.

Mytteriet ombord *Bounty* var foregået den otteogtyvende april 1789: Bligh var nået frem til Timor den fjortende juni med atten af hans loyale besætningsmedlemmer og var ankommet til England den fjortende marts året efter. Hans rapport om den piratagtige erobring og de lidelser han havde gået igennem havde vakt, ikke kun admiralitetets, men hele landets vrede ... hvilket var grunden til at han var her, tænkte Edwards tørt.

Da han blev frikendt ved det formelle søforhør i slutningen af oktober og bagefter blev forfremmet, foreslog William Bligh at et britisk krigsskib skulle sendes ud for at pågribe mytteristerne, og denne opgave var gået til *Pandora*. Edwards sejlede fra Portsmouth den syvende november og havde fået ordrer til at fortsætte til Otaheite. Hvis ikke det lykkedes ham at finde *Bounty* eller mytteristerne der, skulle han lede en efterforskning på Selskabs- og Venskabsøerne og føre så mange mytterister tilbage som han kunne pågribe.

Han havde fanget fjorten af dem, heriblandt to kadetter, i Otaheite. Kaptajn Edwards bladrede utålmodigt igennem siderne på hans logbog for at finde den rigtige side. Han læste langsomt højt:

„Matavai Bay, onsdag, den treogtyvende marts 1791 ... *Bountys* våbensmed, Joseph Colman, forsøgte at komme ombord, inden vi havde kastet anker. Da vi havde gjort dette, fulgte George Stewart og Peter Heywood efter ham, *Bountys* tidligere kadetter, før vi havde sendt en båd i land ...“

Hans fik et hårdt udtryk, da han huskede tilbage på mødet. De havde set på ham, og med deres halvnøgne tatoverede kroppe lignede de mere indfødte end engelske sømænd, og de havde påstået, at de intet havde haft med mytteriet at gøre. Især unge Heywood havde forsøgt at spille uskyldig og havde insisteret på, at han kunne retfærdiggøre sine handlinger. Han havde været så uforskammet, at han havde bedt om at se sin tidligere skibskammerat, Thomas Hayward, der nu var tredje løjtnant ombord *Pandora*; men Hayward havde set på ham med den foragt han fortjente.

Kaptajn Edwards lod en hånd glide gennem sit tynde røde hår og sukkede da han tænkte tilbage på scenen. Han følte ikke meget medlidenhed med mytterister, efter han selv havde måtte stoppe et mytteriforsøg på det første skib, han havde haft kommandoen over, og han havde beordret, at de tre slyngler fra *Bounty* skulle lægges i lænker i lastrummet. Resten af besætningen, der alle led af skørbug, havde meldt sig selv senere, men fire af dem, Ellison, Muspratt, Millward og Burkitt, blev først fanget efter en jagt med *Pandoras* slup og barkasse. De havde forsøgt at flygte i en lille skonnert, som de selv havde bygget, men de blev tvunget til at forlade deres dårligt konstruerede fartøj ved Parparre, på den anden side af øen, og overgive sig til landgangsstyrken, der blev ledt af første løjtnanten.

Kaptajn Edwards bladrede tilbage i logbogen, for at genopfriske sin hukommelse, denne gang omkring hans ordrer.

Ja, der stod det, sort på hvidt, kopiret efter admiralitetets officielle ordrer.

Når de er blevet pågrebet, beordres De til at holde mytteristerne under arrest for at forebygge enhver mulighed for deres flugt, men med hensynstagen til deres overlevelse, så de kan straffes efter loven, når de vender hjem til England.

Straffen for mænd der blev fundet skyldige i mytteri, når de gjorde tjeneste i flåden, var døden. De blev hængt fra rånokken foran hele flåden for at afskrække dem, der kunne føle sig fristede til at gøre oprør mod flådedisciplinen. Han havde fulgt sine ordrer, tænkte *Pandoras* kommandør med bister føjelighed.

Edwards havde fået en rund arrest bygget bagest på agterdækket. Den var godt tre meter i diameter, og man kunne komme ind i den gennem en lille luge på taget. Fangerne var lænket derinde i fodjern, som var sat fast i en kraftig bjælke. Det var det sundeste sted på skibet ifølge lægen George Hamilton.

Der var ingen flugtforsøg, men eftersom der altid var en risiko for det, havde kaptajnen holdt alle fjorten mytterister inde i træfængslet, mens han fulgte sine ordrer og fortsatte sin søgen efter *Bounty*. Det havde vist sig at være en forgæves eftersøgning. Kaptajn Edwards sukkede vredt. Fletcher Christian og sin pirat-besætning havde tilsyneladende skjult *Bounty* længere væk i den ukortlagte del af Stillehavet, og fangerne havde fra begyndelsen givet udtryk for, at de ikke vidste hvor skibet var på vej hen, selvom det var uklart, om de virkelig fortalte sandheden.

De talte frit om Christians handlinger, lige efter han havde sat kaptajn Bligh og hans mænd i en båd. De fortalte detaljeret om, hvordan Christian fejlagtigt havde forsøgt at grundlægge en koloni først på øen Tubuai, og bagefter på Tongatapu, i

Venskabsgruppen. Begge var mislykkedes på grund af de indfødte. Det havde medbragt sammenstød iblandt mytteristerne, som havde resulteret i beslutningen om at de mænd, der var blevet pågrebet på Otaheite, var vendt tilbage dertil for eftersigende at vente på et britisk skib.

„Og det var altid vores hensigt at overgive os, sir,“ gentog den unge Stewart mange gange. „Vi er ikke mytterister, sir. Vi blev holdt til fange ombord *Bounty*, fordi der ikke var plads til os i kaptajn Blighs båd.“

Kaptajn Edwards bandede lavmælt, da han genlæste siden, hvor udtalelsen ordret var skrevet ned. Den forbandede unge slyngel! Han og Heywood var begge officerer, og uanset hvad de påstod, så havde de begge vanæret den uniform, de engang havde været privilegerede nok til at få lov til at bære. Ingen af dem havde forsøgt at genvinde kommandoen fra Christian; i stedet havde de tilladt dem selv at blive sat af på Otaheite, hvor de havde levet som indfødte i næsten to år – og de havde haft usædeligt samliv med indfødte kvinder, der havde resulteret i, at de fleste havde fået børn!

Oppe fra dækket kunne han høre et råb fra lodhiveren forude. Han kunne ikke høre ordene, men han fornemmede en ængstelig tone og stivnede instinktivt. Så prajede udkigsmanden oppe i masten dækket. Hans stemme lød høj og skinger i stilheden.

„Brænding ret forude, sir!“

Pandoras kaptajn greb sin hat og kikkert og løb kluntet ud til lejderen uden for sin kahyt. Anden løjtnanten, Corner, havde vagt, og han reagerede med prisværdig beredvillighed ved at råbe til kvartermesteren, at han skulle lægge roret om og forsøge at vende topsejlet på formasten for at hjælpe skibet rundt. Det var for sent: Inden det forskrækkede dækmandskab kunne få halet halsen stramt, stødte skibet med et voldsomt

brag mod det forræderiske koralrev og sad fast som i en skruestik. Da kaptajn Edwards nåede op på dækket, bekræftede lodhiverens råb hans værste frygt.

„Tre favne, sir ... og dalende!“ Så et øjeblik senere: „under to favne, sir!“

Edwards vidste at skibet var gået på grund, men der var en chance for, at han kunne få det fri. Hvis det kun var boven, der havde sat sig fast, kunne det måske komme fri af sig selv, men guderne måtte vide, hvilke skader ville være på skroget og kobberforhudningen.

„Kald frivagten op, mr. Corner,“ beordrede han, mens mandskabet trak i skøder og braser efter hans råbende kommandoer. „Mr. Saville, gå nedenunder med tømreren, og rapporter til mig, hvis vi tager vand ind. Fart på!“

Frivagten kom op med første løjtnant Larkin i spidsen og Hayward lige i hælene. De var begge i skjorteærmer og tydeligvis lige blevet vækket af bådmandspiben.

Mens han forsøgte at tage sin uniformsjakke på, sagde Larkin: „Vinden falder, sir. Skal jeg ...“

Edwards afbrød ham. Selv om han havde vendt sejlene, havde *Pandora* ikke rokket sig en tomme og havde nu så stor slagside mod bagbord, at han måtte lette presset mod de øverste sejl, hvis de ikke skulle kæntre. Han traf sin beslutning, da løjtnant Saville kom løbende for at rapportere, at tømreren havde fundet over en meter vand i lastrummet.

„Stryg top- og bramsejl, mr. Larkin,“ beordrede han bryskt, „og sæt barkassen og sluppen vandet. Vi kaster et anker ud og prøver at varpe os fri. Tag kommandoen over bådene, mr. Hayward, og rig en trækline til varpankeret. Skynd Dem, der er ingen tid at spille!“

Kaptajn Edwards kastede et bekymret blik agterud; lyset svandt hurtigt. Det var et spørgsmål om minutter, før der ville

være mørkt. Han hævede sin råber og brølede en ordre til løjtnant Corner om at sætte alt ledigt mandskab til pumperne.

Topgasterne myldrede til vejrs uden vrøvl; de var alle klar over den fare der truede skibet og deres liv. Der var ikke store chancer for at få hjælp fra et forbipasserende skib i disse afsides farvande. Da topsejlene var taget ned og kanonerne i bagbordssiden lempet overbord, blev slagsiden mindre, men tømrerens næste rapport, som løjtnant Saville igen videreformidlede, fik kaptajnens nyvakte håb til at falde brat.

„Vandstandende er steget en halv meter de sidste fem minutter, sir, og vandet strømmer stadig ind. Bunden er blevet flået op i to meters længde i bagbordsside, og ...“ Han blev afbrudt af en grov lyd af tremmer, og skibet slingrede vildt, så han næsten mistede fodfæstet. „Jeg beklager, sir, jeg ...“

Kaptajnen lyttede ikke. Han forsøgte at holde sig oppe, mens han bandede. Det gik op for ham, at dønningerne kastede dem længere op på revet; nu var der ingen chance for, at skibet ville komme fri af sig selv. Vinden, som var aftaget, da han havde haft allermest brug for den, slog om og blev vildere. Den lagde nu sine susende kræfter til dønningernes pres mod fregattens agterspejl. Han sendte Saville ned for at få alle mænd, han kunne finde til at hjælpe tømreren med at reparere, og han gik selv dystert hen til første løjtnanten for at finde ud af, hvad de ellers kunne gøre for at forsøge at redde skibet.

Med en forbeholden tone sagde Larkin: „Sir, fangerne ...“

„Hvad er der med fangerne, mr. Larkin?“

„De er bange, sir. Tre eller fire af dem er sluppet ud af lænkerne og tigger og beder om at blive sat fri for at ... for at kunne få en chance sammen med os andre. De har alle meldt sig frivilligt til at hjælpe os med at pumpe, sir, hvis De vil gå med til at løslade dem.“

„Løslade dem?“ udbrød kaptajn Edwards med indædt raseri.

„Nej, ved gud, det gør jeg ikke!“ Al frustrationen han følte ved udsigten til at miste sit skib vældede op som galde i halsen. Hvis det ikke havde været for de forbandede skurke fra *Bounty*, ville han ikke have været i denne risikable situation. Til helvede med dem; de var skurke, som fortjente at dø ... her eller i England, det var ligegyldigt for ham, hvorhenne de mødte deres skæbne. Desuden, han stivnede da tanken strejfede ham, hvis han løslod dem nu, ville de måske forsøge at stjæle en af bådene og flygte, hvilket ville betyde, at hans egne mænd ville være uden redning, hvis skibet skulle synke.

Kaptajnen hævede stemmen for at kalde på banjermesteren. Da manden kom, sagde han koldt: „Jeg er blevet informeret om, at nogle af mytteristerne er sluppet ud af deres lænker. Sørg for, at de alle er ordentligt fastlænkede. Vagterne skal skyde enhver, der forsøger at bryde ud af arresten. Er det forstået? Så giv ordren videre.“

„Javel, sir,“ svarede banjermesteren. Han var en stram mand, der var vant til disciplin, eftersom det var hans opgave at sørge for at gennemtvinge den. Men han var ude af stand til at skjule overraskelsen over den brutale ordre, så han begyndte at protestere. Kaptajn Edwards fik ham vredt til at tie.

„Følg Deres ordre, banjermester. Det vil være Deres ansvar hvis...“

Løjtnant Larkin brød ind: „Sir, pumpen forude er brudt sammen ... stemplet har sat sig fast, sir. Og jeg har ingen mænd i overskud til at aflaste de andre. Sir, fangernes støtte ville være en stor hjælp.“

Kaptajnen overvejede forslaget, men inden han kunne nå at svare, mærkede han dækket rejse sig stejlt under sine fødder. Skibet rystede fra stævn til agterstavn, og braget fra splintret tømmer ringede i hans ører ... Vinden og tidevandet havde

kastet det over koralrevet. Skibet rettede sig op og faldt sløvt til ro på dybere vand.

„Kast det lille krananker, mr. Larkin!“ beordrede Edwards med grødet stemme. „Mr. Corner ... jeg vil have taget lodskud. Praj mr. Hayward i barkassen, og få ham til at ro rundt til bagbords bov.“ Han gav sine ordrer i et roligt tonefald, men med et tungt hjerte. Det var ingen overraskelse, da Hayward rapporterede, at boven var slået ind under vandlinjen, og at de lå på femten favne vand. Skibet lå stille med to ankre ude, men da Saville åndeløst kom løbende for at fortælle, at der nu stod to og en halv meter vand i lasten, vidste han, at han ikke kunne gøre mere for at redde det. Flere kanoner blev vippet over siden, og et ekstra topsejl blev gjort parat til at blive halet under skibsbunden, men vandet steg med alarmerende fart, og mændene ved pumperne faldt om af udmattelse. Modvilligt sendte kaptajn Edwards bud efter banjermesteren igen.

„De kan løslade Colman, McIntosh, og Norman, og De kan sætte dem til at arbejde ved pumperne,“ sagde han. „Er de alle lænkede?“

Banjermesteren var ligbleg og anspændt, da han nikkede. „Det er de, sir.“

„Så skal de blive ved med at være det. Officererne skal ikke løslades, forstår De?“

„De bønfalder Dem, om at vise dem barmhjertighed, sir,“ sagde underofficeren. „Da Hodges og jeg lænkede dem, som De havde beordret, sir, inden skibet blev kastet over revet, bad de os om at gå i forbøn for dem hos Dem. Kadet Heywood er kun en dreng, sir ... og også Ellison. Og Byrne, spillemanden ... han er næsten blind og meget enfoldig. Hvorfor...“

Edwards afbrød ham. I det dæmpede lys sendte hans ansigtsudtryk kuldegysninger gennem banjermester Jamieson, og han trådte ufrivilligt et skridt tilbage.

„Fortsæt, Jamieson,“ sagde kaptajnen med en stemme, der skar gennem luften som et piskesmæld, og som ikke tålte modsigelser. „Medmindre De ønsker at jeg skal fratage Dem Deres løn. Vi har ikke mistet skibet endnu.“

„Javel, sir,“ svarede banjermesteren stift. Han kaldte på bøssehandlers medhjælper, Hodges, og de klatrede sammen op på taget af arresten, som blev kaldt for Pandoras Æske af mandskabet. Marinesoldaten, der holdt vagt, tog lettet imod dem.

„Er I kommet for at løslade de stakkels slyngler, banjermester? Det var på tide, efter min mening.“

Jamieson rystede på hovedet. „Kun tre af dem. Resten skal blive her ... efter kaptajnens ordrer.“

Vagten så forfærdet på ham. „Men vi kan synke hvert øjeblik nu, kan vi ikke? Det er ti minutter, siden jeg hørte første løjtnanten beordre de andre to både sat i vandet.“ Han rystede. „Jeg ville ønske jeg var i en af dem.“

„Kaptajnen tror ikke, at vi har mistet skibet endnu, knægt,“ fortalte Jamieson ham dystert.

Hodges havde åbnet lugen, og de to mænd kravlede ned i arresten en efter en. Stanken i indelukket var modbydelig. De fjorten elendige fanger var blevet holdt lænket og havde ikke fået adgang til at dyrke motion, siden skibet var afsejlet fra Matavai Bay. De havde været indespærret, i de fire måneder jagten efter *Bounty* havde varet.

De lå uvaskede, fulde af utøj og halvnøgne på det bare dæk, med lænker om deres håndled og ankler. Baljerne de havde til deres nødtørft blev tømt én gang om ugen, men ellers var den eneste rengøring, kaptajn Edwards tillod i arresten et par spande saltvand, som blev slynget ud på gulvet.

De stakkels skiderikker var lige så hjælpeløse som killinger, tænkte banjermesteren med medlidenhed. Hvis skibet sank,

ville de næsten ikke have en chance for at svømme i land, selv hvis kaptajnen gav sig og beordrede dem løsladt. Den nærmeste koralø lå seks kilometer væk. Han nikkede til Hodges, og bøsseemagerens medhjælper begyndte at fjerne Joseph Colmans fodlænker.

„Løslader De os, mr. Jamieson?“ spurgte kadet Stewart med en lav og kontrolleret stemme. Han var treogtyve, havde mørkt hår og var slank med en stor kulørt stjernetatovering på brystkassen.

Jamieson var ude af stand til at se ham i øjnene, da han rystede på hovedet og svarede bryskt: „Kun Colman, McIntosh og Norman ... de skal hjælpe til ved pumperne. Jeg har ikke fået ordrer til at løslade resten af jer.“

„Men skibet synker, for himlens skyld! Har I tænkt jer, at vi skal drukne her som rotter i en fælde?“

„Og hvad med stakkels Byrne?“ spurgte kadet Heywood bittert. Spillemanden lå sammenkrøbet ved siden af ham; hans blanke, blinde øjne bevægede sig fra side til side, som om han i sit eget blinde mørke søgte efter tegn, på hvad der foregik rundt om ham. Heywood greb fat i hans hænder for at tilbyde trøst. „De ved godt han næsten ikke kan se, mr. Jamieson ... kan De ikke give ham en chance? Uanset hvad kaptajnen siger, så er Byrne ikke en mytterist.“

Hodges havde løsladt Norman, tømmerens medhjælper, og var i gang med at føre de tre løsladte op gennem lugen og hen til pumperne. Jamieson sukkede. Han kendte sin pligt og var også klar over, hvad en forsømmelse af denne ville koste ham. Kaptajn Edwards var en koldblodet tyran, og på et britisk krigsskib var kaptajnens ord lov. Hans ordrer, uanset hvor umenneskelige de var, skulle efterleves, ellers var straffen piskning, eller det, der var værre. Men i hans lanternes dæmpede belysning så banjermesteren ind i de to ansigter, der

så på ham, og medlidenhed sejrede over påpasselighed. Heywood var ikke engang atten år, hans kinder kun dækket af dun, og han var en flot blåøjet dreng med hele livet foran sig. Og hvad angik Byrne ... den stakkels fyr vidste ikke engang, hvad tid på døgnet det var. Jamieson bøjede sig ned og satte nøglen i Byrnes lænker om håndleddene, mens han var opmærksom på, at drengen var så mager, at han ikke ville have svært ved at vriste sin fødder ud af lænkerne om hans ankler.

„Jeg kan ikke løslade Dem, mr. Heywood,“ sagde han.

„Kaptajnen var meget tydelig ... ingen officerer må løslades. Det er hans ordrer.“

„Hvad med os?“ spurgte Thomas Burkitt hæst. Han bandede højt og vredt, og hans koparrede ansigt var fordrejet i en grimasse. „Vi er ikke nogle forbandede officerer, mr. Jamieson, og det her skide skib er ved at synke, det ved De godt!“

„*Mamoo*, Tom!“ sagde kadet Stewart advarende på de Otaheite-indfødtes sprog. Han så på banjermesteren og spurgte alvorligt: „Mr. Jamieson, vil De for guds skyld komme tilbage og løslade os, hvis skibet *synker*? Vi har ret til at blive stillet for en domstol. Kaptajn Edwards kan ikke selv dømme os. Han...“

Den høje underofficer nikkede. „Jeg skal nok komme tilbage, mr. Stewart,“ lovede han. „Jeg vil ikke efterlade jer til at drukne.“ Han ignorerede Burkitts protester og kravlede ud af arresten, hvorefter han smækkede jernlugen bag ham.

Da de var ladet alene i det ildelugtende mørke, begyndte William Muspratt, som fra starten havde været involveret i mytteriet, at hulke.

„Vi skulle være taget med mr. Christian og de andre. Vi skulle være blevet ombord *Bounty*. Kaptajn Bligh var slem nok, det skal guderne vide, og vi troede, at *han* var sindssyg, når han sultede og piskede os. Men denne kaptajn Edwards, må han

rådne op i helvede ... han er et helvedes uhyre! Har han ingen medlidenhed, overhovedet ingen følelser?“

„Det lader det ikke til,“ svarede Stewart tørt. Han var kold og utrolig rolig, og unge Peter Heywood fandt mod i hans stoicisme.

„Tror du Jamieson holder sit ord, George?“ hviskede Heywood spørgende.

George Stewart svarede overbevisende: „Jamieson er en god mand. Hvis skibet virkelig er i fare, løslader han os, hvis han kan komme til det. Og det kan stadig være, at de kan redde det ... du hørte, hvad han sagde til vagten.“

„Ja, men de har sat bådene i vandet ... alle bådene, det sagde vagten. Hvis de har gjort det, så ...“

„Edwards følger bare sikkerhedsforanstaltningerne. Han har endnu ikke beordret provianten til at blive lastet i dem, har han vel? Det ville vi have hørt, hvis han havde.“ Stewart masede med sine fodjern. „Jesus Kristus, Hodges gjorde sig umage, da han satte dem fast igen! Hvordan er dine, Peter?“

„Stramme,“ indrømmede Heywood sørgmodigt. Han prikkede Byrne på knæet med en af sine lænkede hænder. „Prøv at se, om du kan få benene fri, Michael, og så prøv, om du kan få os andre fri. Kom så, knægt.“

„Vi burde bede, mr. Heywood,“ protesterede den blinde mand.

„Vi kan bede meget bedre, hvis ikke vi er lænkede fast!“ sagde Burkitt. „Kom så i gang, din lille skid, du er den eneste der kan.“

„Jeg bliver nødt til at bede om tilgivelse, Tom,“ svarede Byrne undskyldende. Hans tågede øjne ledte efter Muspratt. „Jeg beder for dig, Will, og for mig selv.“

Will Muspratt bandede af ham. „Sig, at han skal gøre som Tom siger, mr. Heywood ... han lytter til dig.“

Hillbrant, tyskeren fra Hannover, sagde med kraftig accent: „Det nytter ikke noget at bede ham om det, Will ... ikke før han

er færdig med at bede. Og han har ret ... vi burde alle bede; for mig at se, er det kun gud den almægtige, der kan hjælpe os nu. De er den ældste officer, mr. Stewart ... vil De være så venlig at lede os i bøn?“

George Stewart gjorde sit bedste og bad først Fadervor, og bagefter så meget han kunne huske af bønnerne for dem, der var i fare på søen. De deltog alle sammen, selv Burkitt og Muspratt; så bad Byrne, som stadig var ivrig efter at bede om tilgivelse, sin egen bøn, der fortsatte i så lang tid at John Sumner, som var en af de mest hårdnakkede mytterister og hidtil havde forholdt sig i gnaven stilhed, slog den blinde mand i ansigtet med en knytnæve.

„Hold så kæft, din lille stodder!“ udbrød han utålmodigt. „Og gå i gang med de lænker, så vi andre kan komme fri, inden det her fandens skib synker. Du...“

„Lad ham være, John,“ afbrød Heywood.

Lyden af autoritet i hans stemme irriterede Sumner; han vrængede på næsen af den tidligere kadet, og hans arrede, skæggede ansigt fortrak sig i en fortørnet grimasse.

„Og *du* kan holde kæft, mr. Heywood! For du er ikke længere en officer ... du er en fandens mytterist som resten af os.“

„Det ved du godt ikke er rigtigt,“ protesterede Heywood.

„Det er det ifølge kaptajn Edwards, den slyngel. Han behandler dig ikke anderledes end mig eller Burkitt eller Muspratt, gør han vel? Han behandler dig værre end os andre.“

George Stewart blandede sig udmattet. Han havde som sædvanlig siddet og dagdrømmet under Byrnes lange bøn og havde genkaldt sig glædelige og uforglemmelige minder om sit liv på Otaheite: kærligheden han havde følt til den indfødte pige, han havde giftet sig med og kaldet Peggy, fødslen af deres datter, det varme venskab og loyaliteten hendes familie havde givet ham og, allervigtigst, den behagelige, ikke krævende

tilværelse han havde oplevet et sted, der nu virkede som paradys. Det var væk, han ville aldrig komme tilbage dertil, og han ville aldrig se Peggy og barnet ... han undertrykte et suk.

Hvad helvede betød det, hvis *Pandora* sank og tog dem med sig? Så ville det være ovre; i det mindste ville de ikke skulle udstå resten af den lange rejse i dette ildelugtende bur. De ville slippe for den ydmygende behandling, for den krigsret der uundgåeligt ventede dem i England, og den skam den ville bringe over deres familier, hvis de ikke kunne bevise deres uskyld.

„Så er det nok, Sumner,“ sagde han skarpt. „Knægten gør sit bedste.“ Hans stemme blev blødere, da han vendte sig for at tale til Byrne. „Rolig nu, Michael min dreng, du har undskyld til gud, og jeg er sikker på, at han, med sin uendelige visdom, ved, at du fortryder, hvad du har gjort, og vil se nådigt på dig.“

„Vil han, mr. Stewart?“ spurgte den blinde dreng ivrigt. „Åh, tak, sir. Jeg var bekymret. Men nu skal jeg nok få mine fødder fri, som Sumner vil have, og ...“

Med en hård og skurrende lyd, løsrev det strandede skib sin agterstav fra koralrevet og begyndte at synke med sværslagside til bagbord, da vandet skyllede ind gennem den nederste række kanonporte. Råb og lyden af bare fødder der løb på dækket, fik fangerne til at se op, mens de alle lyttede opmærksomt for at prøve at fatte en mening med lydene uden for deres bur.

Den ældste underofficer, en bådsmands medhjælper ved navn James Morrison, og som havde haft lukkede øjne, mens han tavst bad længe efter Byrne var blevet bedt om at holde op, bevægede sig akavet hen til en revne i plankerne, hvorfra man kunne se et begrænset udsnit af agterdækket.

„En af pumperne er holdt op med at virke,“ sagde han med væmmelse i stemmen. „Og de er i gang med at sætte de to

indfødte kanoer i vandet, som kaptajnen købte i Samoa ... de binder dem sammen. Det ser ikke godt ud, drenge. Det ligner, at de gør klar til at forlade skibet.“

„Hvad så med os?“ knurrede Burkitt. „Til helvede med dem!“ Han begyndte at kalde på vagten, som bøjede sig ned med musketten parat for at få ham til at tie stille.

„Har du ikke fået ordrer til at løslade os?“ spurgte Burkitt aggressivt.

„Nej, jeg har ej ... jeg har kun fået ordrer til at skyde jer, hvis I prøver på noget.“ Marinevagten lød skrækslagen, men om det var på grund af fangerne eller situationen på skibet var uklart. Men han tilføjede med medlidenhed i stemmen: „Forstavnen er under vand, men skibet flyder stadig. Mr. Corner har et hold i gang med at trække et sejl under bunden for at stoppe lækagen, og...“

„Hvad helvede skal det gøre godt for, når halvdelen af bunden er flået op, og pumperne ikke arbejder?“ svarede Burkitt bittert. „Skide Rødfrakke ... du skal nok overleve, hvis skibet flyder, men det gør vi ikke! Hvorfor ...“

Igen blandede George Stewart sig, denne gang med modvillighed. „Hold så kæft, Burkitt,“ sagde han kort. Og til vagten sagde han: „Gør i det mindste dette for os, knægt ... medmindre du vil have vores død på samvittigheden ... hvis I får ordrer til at forlade skibet, så åbn lugen for os, inden du forlader din post.“

„Jeg skal gøre, hvad jeg kan, mr. Stewart,“ svarede marinesoldaten. Han rettede sig op, lagde musketten over skulderen og fortsatte med at marchere frem og tilbage på taget af arresten.

Timerne slæbte sig af sted, og enhver lyd fra dækket bidrog til fangernes pinsel. Forsyningerne blev lastet op i bådene; løjtnant Corners hold havde opgivet deres forsøg på at hale det ekstra

topsejl under skroget, men et højt brag tydede på, at formasten var blevet hugget af i et forsøg på at gøre skibet lettere. To af pumperne arbejdede stadig, men det var tydeligt, fra brudstykker af overhørte samtaler mellem mændene på dækket og vandets plasken i bakken, at de næsten ikke kunne holde trit med det indstrømmende vand under dæk.

Det havde endelig lykkedes Byrne at få sine ben fri for lænkerne. Ivrigt tilskyndet af Burkitt og Muspratt, forsøgte han nu at vriste den ene af de to træbjælker, som de andres fodjern var lænket til, løs.

Peter Heywood bevægede sig tættere på Stewart og hviskede: „George, kaptajn Edwards vil da bøje sig, vil han ikke? Inden vi synker, mener jeg.“

Den anden kadet trak på skuldrene. „Hvem ved?“ Han lød mærkeligt opgivende, næsten ligeglad, som om han var holdt op med at bekymre sig om deres skæbne, og Peter Heywood stirrede forfærdet på ham med åben mund.

„Betyder det ikke noget for dig?“ spurgte han udfordrende. „Er du ... er du ikke bange for at dø?“

Stewart rystede på hovedet. I det øjeblik virkede han meget ældre end de treogtyve år han var, og der var en tone af skuffelse i hans stemme, da han stille svarede: „Jeg tror, at jeg foretrækker døden frem for det, der ellers venter os, Peter. Hvis Edwards behandling af os er et eksempel på det, vi kan forvente, så vil jeg hellere være fri. Og jeg vil i særdeleshed gerne undgå at blive stillet for en krigsret i England.“

„Men vi er ikke mytterister, du og jeg; det er de fleste af os heller ikke. Blighs båd kunne ikke flyde, hvis han havde taget os med sig, og han gav sit ord, sit æresord, George, at retfærdighed ville ske fyldest for os, der blev hos Christian mod vores vilje.“

De havde før talt om disse sidste minutter, da kaptajn Blighs båd var sejlet væk fra *Bounty*, mindst hundrede gange uden at

nå til nogen endelig konklusion, og Stewart trak igen på skuldrene. „Bligh må have ændret mening, da han ankom til England ... jeg er bange for, at han har tjæret os alle med den samme kost.“

„Jeg *var* bange for at tage med ham,“ indrømmede Heywood skamfuldt. „Selv hvis jeg havde fået chancen for at tage med ham, ved jeg ikke, om jeg havde taget den. Men det gør mig da ikke til mytterist, gør det? Jeg gik aldrig imod ham.“ Han ventede, men da Stewart ikke svarede, udbrød han: „Nu hvor jeg snart ser døden i øjnene, kan jeg fortælle dig sandheden, George ... jeg hadede Bligh! Han...“

„Der er ingen grund til at snakke om sådan noget, mens andre kan høre dig,“ indskød Stewart venligt, „selv hvis vi *skal* se døden i øjnene.“ Han nikkede i retning af drengen, Ellison, som strakte hals for at forsøge at høre hvad de sagde, og bad ham bryskt om at hjælpe Byrne. „Tom Ellison ville have skudt Bligh, hvis ikke Christian havde stoppet ham. Han havde ellers god grund til det, ved du nok ... og Christian havde mere end nogen anden grund til at ønske Bligh død.“

Heywood snappede efter vejret, da han huskede hvad Fletcher Christian havde fortalt ham, da de gik hver til sit på kysten af Matavai Bay to år tidligere.

Når der kommer et britisk skib, og det vil der komme, Peter, så overgiv jer med det samme, du og George. I er begge uskyldige ... de kan ikke straffe jer, for I var ikke en del af mytteriet. Det er anderledes for mig; jeg bliver nødt til at være på flugt resten af mit liv, for William Bligh vil aldrig stoppe med at lede efter mig. Jeg bliver nødt til at holde mig skjult ...

De havde betroet hinanden andre hemmeligheder og indrømmelser, og Christian havde givet ham beskeder til sin familie, inden *Bounty* lettede anker og sejlede væk fra Otaheite for evigt. Heywood så uroligt på sin ven. „George, jeg ...“

„Kaptajn Bligh er sindssyg,“ sagde George Stewart i en lav, dybt følelsesladet stemme. „Hvis han får lov til at leve videre, vil hans vanvid en dag skinne igennem, så hele verden kan se den. Han vil ikke længere kunne skjule eller styre den, og så vil kun gud kunne hjælpe dem, der står i vejen for ham! Det er blot en skam, at for os ...“

Han blev tavs, da en strøm af ordrer blev råbt oppe fra dækket, som fik ham til at stoppe midt i sætningen.

„Forlad skibet! Hører I ... forlad skibet! Alle mand til bådene!“ Kaptajns stemme var fortvivlet, da hans råb gav genlyd fra den ene ende af det fortabte skib til den anden. „Bliv i nærheden, og tag de svømmende ombord, mr. Hayward!“

Bestøvlede fødder trampede på taget af arresten, da Edwards og to officerer brugte forhøjningen til at sikre sig, at ordrerne blev fulgt. Fangernes hjælpeløse skrig, da de desperat bønfuldt om at blive løsladt, blev mødt med et kort svar, som de ikke kunne høre over deres egen råben, og et øjeblik senere var alle tre officerer væk. Det var kun Robert Corner, der kort stoppede for at fortælle, at der var blevet givet ordre til at løslade dem.

Skibet krængede yderligere over til bagbordsside og kastede dem frem og tilbage, og mens de forsøgte at rejse sig op, mens de bandende forsøgte at komme fri af lænkerne, der holdt dem fast, blev lugen åbnet og banjermesteren kiggede ned på dem.

„Kaptajns ordrer, drenge,“ sagde han til dem. „Byrne, Muspratt og Skinner skal løslades. Gør plads ... Hodges kommer ned,“ tilføjede han kort. Burkitt protesterede vredt over at være blevet forsømt, og unge Ellison, som var ude af sig selv af frygt, forsøgte at skubbe sig forbi Hodges.

Bøssemagerens medhjælper skubbede Ellison væk og fortsatte uanfægtet med sin opgave. Byrne, som allerede var kommet ud af sine lænker, blev hjulpet ud gennem lugen, mens han græd af lettelse; Muspratt fulgte efter, men Skinner var for panisk til at

vente på, at hans lænker blev fjernet, og han måtte trækkes op med sine hænder sammenlænkede.

Så, til alle de efterladtes forfærdelse, blev lugen lukket, selvom Hodges stadig var nede hos fangerne. Han smilte skævt til dem og fortsatte så med at fjerne fangernes lænker, og hans stoiske mod fik selv Burkitt til at føle sig skamfuld.

„Han adlyder kun sine ordrer, drenge,“ sagde han for at berolige dem. „Han venter til kaptajnen er gået fra borde.“

„Det er han nu,“ sagde Morrison, der kiggede ud gennem sprækken, der fungerede som kighul. „Jeg kan se skiderikken svømme ud til sluppen, og første løjtnanten er lige efter ham. Til helvede med de modbydelige svin!“ Da han var blevet befriet for sine lænker, gik han hen til lugen, og der var en hektisk klang i hans stemme, da han tryglede Jamieson om ikke at efterlade dem. „For himlens skyld, åben lugen, og lad os komme ud! Kaptajnen er væk ... det er alle officererne, helvede tage dem!“

„Og vi har brug for nøglen til vores håndjern,“ råbte Burkitt.

„Rolig, drenge, jeg efterlader jer ikke ... ellers må vi havne i helvede sammen,“ svarede banjermesteren bestemt. Lugen blev åbnet, og han lod nøglen falde ned i Morrisons ventende hænder. „Jeg får jer alle ud på ...“ hans stemme døde hen i et smertens skrig. Skibet, hvis forstavn nu var helt under vand, lagde sig helt over på bagbordssiden og slyngede ham i havet sammen med marinevagten.

Der lød et skrækslagent kor af stemmer fra de flydende både, der vakte skræk hos alle dem, der stadig var ombord skibet: „Nu sker det! Nu synker skibet!“

Arresten fyldtes af vand, nøglen blev sendt rundt til alle, men selv de, der var frie, stod i vand til taljen, mens de forsøgte at trække sig ud gennem lugen, inden den blev lukket over deres hoveder.

Peter Heywood opgav at forsøge at overleve, da det ikke lykkedes ham at få hans fodlænker fri fra bjælken, de var lænket fast til. Han bad en fortvivlet bøn, og så blev den mirakuløst besvaret. Bjælken blev skubbet væk, og så så han, at en af *Pandoras* marinesoldater, en stor og stærk korporal ved navn Hawley, stod ved siden af ham og trak bjælken fri af lænkerne sammen med en mand, der klyngede sig til lugen med vand til halsen – en af bådsmands medhjælperne, Will Moulter.

„Af sted med dig!“ sagde Hawley åndeløst og skubbede ham i retning af den åbne luge.

„Gud velsigne dig, Hawley ... gud velsigne jer begge!“ lykkedes det hæst kadetten at få ud.

Moulter trak ham op i lyset af solen, som han havde troet, at han aldrig skulle se igen, og råbte til Hawley, at han skulle følge efter.

Dækket var oversvømmet og tomt, men Heywood så at bådene stadig lå i nærheden og samlede besætningsmedlemmer op fra vandet. Uden tøven hoppede han over agterstavnen for at svømme hen til den nærmeste båd; men han var nøgen og svag fra den lange fængsling, og han kunne kun lige akkurat holde sig oppe. Han var taknemmelig over at se en planke, som han depserat klyngede sig til.

Overalt omkring ham dukkede hoveder op af vander råbende efter hjælp, og skrigende fra de mænd, der ikke kunne svømme, skar i hans ører. En stakkels fyr forsøgte at komme hen for at deles om Heywoods planke, men han druknede, inden Heywood kunne nå at gribe fat i ham. Han nåede frem til langbåden og blev trukket op i den, hvor han lå gispende og kastede havvand op i bunden, for svag til at mumle sin tak.

Da han endelig samlede kræfter til sig, satte Heywood sig op og så sig bekymret over skulderen. Man kunne ikke se andet af *Pandora* end tværstangen på dets stormast, og nu var der kun

nogle få hoveder at se i vandet. De var samlet i en klump tæt på hvor skibet var sunket. Barkassen sejlede hen mod dem, styret af løjtnant Corner, mens mandskabet arbejdede med årerne som vanvittige, og Heywood mente, at han kunne se korporal Hawley blandt svømmerne. Sluppen var næsten ved at synke under vægten af alle mændene ombord, men den sejlede mod den nærmeste sandbanke med langbåden, som også var overfyldt, foran sig.

Løjtnant Hayward, som havde været hans tidligere skibskammerat og ven ombord *Bounty*, gav tegn til den reddede kadet om at komme op i agterstavnen til ham. „Du var heldig, Peter,“ sagde Hayward med mere sympati i stemmen end han hidtil havde udvist. „Vi har mistet mange mænd ... blandt andet George Stewart. Han ...“

Peter Heywood stirrede chokeret på ham. „Siger du, at George druknede? Men han kom ud fra æsken før mig ... jeg så ham. Og han var en god svømmer, Tom. Kan du ikke huske at han...“

Tom Hayward afbrød ham. „Han og en af de andre fanger, jeg tror, at det var Sumner, blev ramt af en rå, der faldt ned fra skibet. De sank, før vi kunne nå hen til dem. Måske var det for det bedste ... hvem ved?“ Han trak på skuldrene og talte ikke til Heywood igen, før de nåede sandbanken.

Sandbanken var lille og blottet for selv små buske, og da solen steg op, begyndte mændene at føle sig uudholdeligt tørstige, især dem der havde slugt havvand. Kaptajn Edwards uddelte sparsomt vand fra tønderne i sluppen, hvorefter han satte en vagt over dem og de resterende fanger, som kun fik halve rationer.

Da barkassen kom ind til øen, beordrede han løjtnant Larkin til at tælle mandskabet, og det viste sig, at de manglede fireogtredive officerer og mænd. Deriblandt manglede fire af fangerne, George Stewart, Sumner, Skinner og Hillbrant, unge

løjtnant Saville, og, til Peter Heywoods fortvivelse, manden der havde reddet deres liv, banjermester Ben Jamieson.

Heywood følte sig svimmel og syg, da den ubarmhjertige sol skinnede ned på hans nøgne krop, og han lå sammenkrøbet i sandet og hørte kun lige knap efter, da kaptajnen, efter at have optalt deres forsyninger, fortalte, at de skulle rejse mod Timor i bådene, så snart mændene var kommet til kræfter igen.

Der blev sendt både hen til skibsvraget, mere i håbet om at redde forsyninger end for at finde overlevende mænd, men de vendte kun tilbage med et par rundholter og nogle stykker sejldug. Ved hjælp af det og et sejl fra barkassen lod kaptajn Edwards rejse nogle solsejl, men de ti fanger fra *Bounty* blev forment adgang til disse.

„Skiderikken ønsker at vi skal dø,“ sagde Morrison bittert efter at være nægtet lov til at bruge et stykke pjaltet sejldug, der lå ubrugt på sandet. „Hvorfor hænger han os ikke bare og får det ud af verden?“

Der var ingen, der svarede ham, men Tom Ellison pointerede lige så bittert, at Hillbrant var druknet på skibet stadig lænket. „Jeg tror, at svinet håbede, at vi alle var endt sådan. Hodges sagde, at Edwards havde bedt ham om at få hønseburene fra borde, før han lod ham komme ned til os!“

Tre dage senere, den første september, blev *Pandoras* otteoghalvfems overlevende mænd fordelt på de fire både, og kaptajn Edwards satte kursen mod Timor, som blev beregnet til at være mere end femtenhundrede kilometer væk.

Forsyningerne var sparsomme – nogle få sække med beskøjter, tre små tønder vand og en med vin – og den daglige ration svarede til to vinglas vand per mand, sammen med en lille portion beskøjter, som de fleste af dem var for tørstige til at sluge.

Rejsen, der to seksten dage, var ubærlig for fangerne i

kaptajnens båd. Peter Heywood, som var den eneste overlevende officer fra *Bounty*, blev offeret for Edwards dårlige humør; han blev altid kaldt 'pirat slynglen,' og hans ankler var konstant sammenbundne, selv når det var hans tur til at sidde ved årerne. Ud for Mountainous øen blev de angrebet af indfødte, og krigskanoer forfulgte dem. Det var meget sjældent, at de havde mulighed for at gå i land for at forøge deres forsyninger med skaldyr og fylde deres tømte vandtønder.

Alle var udmattede og tæt på sultedøden, da de om morgenen den sekstende september, to dage efter de havde fået øen i sigte, sejlede ind på reden ved Kupang. Kaptajn Edwards gik i land sammen med første løjtnanten for at vente på den hollandske guvernør, og to timer senere fik *Pandoras* mandskab lov til at gå i land.

Der stod to hollandske soldater sammen med løjtnant Larkin, da Peter Heywood snublede op på kajen. „I skal alle føres til fortet og holdes fanget, der indtil kaptajnen kan arrangere, at I bliver transporteret til Batavia,“ fortalte Larkin tørt fangerne.

Heywood så sig forvirret omkring. Han så, at de nydelige hvide huse i den hollandske koloni lå i en halvcirkel rundt om bugten under det store forts vinger; der var kanoner der dækkede indsejlingen, og der var uden tvivl fangekældre dybt under de vældige mure til fanger som ham. Hans hoved sank, da en af soldaterne greb fat i hans arm.

„I vil ikke være de eneste britiske fanger,“ fortalte Larkin, ikke uvenligt. „Elleve straffefanger på flugt fra kolonien Sydney Cove i New South Wales søgte ly her for nogle uger siden. De rejste i en syv meter luggerrigget kutter, hvor utroligt det end lyder.“ Han sukede og så ikke lige så formel ud. „Stakkels djævla! Guvernør Wanjon har overladt dem i kaptajn Edwards' varetægt, og han har beordret, at de skal holdes fanget sammen

med Dem og de andre mytterister. Jeg håber selskabet passer Dem, mr. Heywood.“

Han drejede om på hælen, og de hollandske soldater førte fangerne op ad en lang, solbeskinnet vej til fortet.

Heywood tænkte, at straffefanger på flugt var, ganske rigtigt, passende selskab. Ligesom hans skibskammerater og ham selv ville de blive idømt døden, så snart de nåede frem til England.

Dommeren, en ærværdig skikkelse i en rød kappe, tog plads i dommersædet og nikkede kort med sit parykkklædte hoved som svar på advokaternes og retskrivernes dybe buk. Nævningene satte sig ned, og de så alle på de fem fanger, som, lænkede og bevogtede, stod på anklagebænken og ventede på, at anklagerne mod dem blev læst højt.

De var fem, fire mænd og en ung kvinde på cirka femogtyve år, som var iklædt enketøj. De var alle solbrændte, ulig de fleste fanger der blev stillet for retten i Old Bailey, men de var så tynde, at de så udhungrede ud. Nævningene så nysgerrigt på dem, og de kendte udmærket til den utrolige historie fangerne havde fortalt da de ankom tre uger tidligere. Det var blevet beskrevet detaljeret i aviserne. De var blevet varetægtsfængslet i Newgate og behandlet sympatisk under høringen i Bow Street, men de stod nu med risiko for dødsstraf for en dommer og et nævningeting.

Der opstod en let uro, da den skotske advokat, mr. James Boswell, med parykken siddende lidt skævt, kom ind i retssalen, bukkede for dommeren, hvorefter han satte sig bag den unge advokat, der var blevet udpeget som forsvarer.

Retsskriveren stod med anklageskriftet i hånden og læste de anklagedes navne op.

„Hvis den høje dommer tillader ... John Samuel Butcher, som nu ønsker at blive kaldt sit rigtige efternavn Broome, James

Martin, William Henry Allen, Nathaniel Lilley, Mary Bryant, født Mary Broad.“

Fangerne rettede sig stift op, og deres ansigter var udtryksløse. „I er anklaget for, den seksogtyvende marts 1791, at være flygtet fra straffekolonien i Sydney Cove, i landet New Holland, hvortil I var blevet deporteret for forbrydelser begået her i landet, og som I er blevet kendt skyldige i ved en lovlig retssag.“

Retsskriveren kiggede i anklageskriftet og læste de tidligere domme op og navnet på de domstole, der havde idømt dem. Med undtagelse af William Allen, en høj, mager mand i midten af halvtredserne, som havde fået livstid, havde alle deres straffe været på syv år.

Efter en kort pause fortsatte retsskriveren. „I er yderligere anklaget for, sammen med andre, der nu er døde, at have stjålet en kutter fra havnen i Sydney Cove, som tilhører Hans Majestæts regering, med det formål at flygte fra kolonien, inden udløbet af den straf I var blevet idømt.“

Han holdt igen en pause, hvorefter han kiggede på fangerne én efter én og sagde: „Hvad erklærer De? Er De skyldig eller ikke skyldig i anklagen her?“

John Broome så på ham; hans blå øjne tordnede i hans flotte solbrændte ansigt. Man så tydeligt, at han var højere end de andre, da han rejste sig op og trodsigt spurgte: „Er det en forbrydelse at søge frihed frem for tyranni?“ Retsskriveren svarede ham ikke, så han vendte sig i stedet mod dommeren. „Er det, min herre?“

„Svar på retsskriverens spørgsmål vedrørende anklagerne mod Dem,“ svarede dommeren alvorligt. „Flygtede De, eller flygtede De ikke fra straffekolonien i New Holland, før Deres straf udløb?“

„Det gjorde jeg, min herre,“ indrømmede fangen. Nogle af